

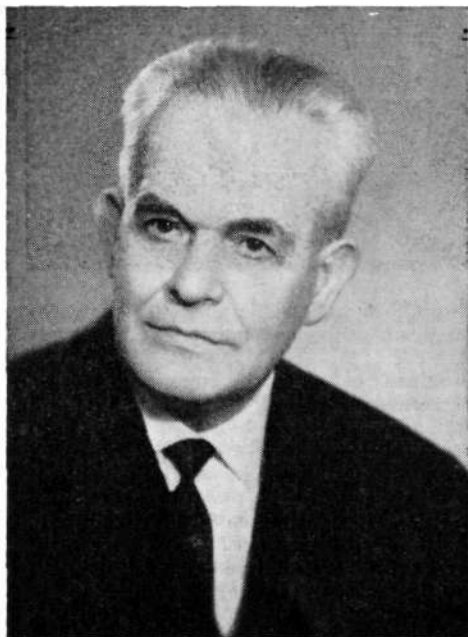
moči, je prijel za vsa kmečka dela, se z veseljem prelevil v kmeta in z lastnim notranjim zadoščenjem reševal rodni dom, pri čemer mu je v vsem pomagala njegova, zdaj tudi že pokojna žena, po rodu Dunajčanka, ki se je čisto vživela v okolje hribovske kmetije in postala popolna Slovenka. Nobene, še tako hude razmere, niso zlomile Dolenčevega optimističnega gledanja na svet in njegove vere v človeka.

Janez Dolenec se je rodil 24. 10. 1884 na Jamnikovi kmetiji v Sopotnici. Dosegel je torej skoraj 87 let. V šolo je hodil v Loki, v gimnazijo v Kranju, kjer je maturiral l. 1904. Nato je študiral klasično jezikoslovje in stenografijo na Dunaju in diplomiral l. 1909. Po končanih študijah je služboval na I. drž. gimnaziji v Ljubljani. Med prvo svetovno vojno je bil slovenski stenograf v dunajskem parlamentu in po prevratu v narodnem predstavništvu v Beogradu. Veliko let je nato učil na III. drž. realni gimnaziji v Ljubljani. Mnogo šolanih Slovencev se z veseljem spominja njegovih zanimivih učnih ur. V stari Jugoslaviji so ga premestili na prosvetni oddelek banske uprave za šolskega inšpektorja. Nazadnje je bil nekaj let ravnatelj gimnazije v Novem mestu.

Janez Dolenec je bil spreten publicist in urednik. Sodeloval je pri revijah Čas, Mentor in Mladika in objavljaj razne članke v Slovincu. V revijah je priobčil razprave o Sokratu in Aristofanu, o reformi srednje šole, Misli o naši državi, Kaj mora vsak državljan vedeti o politiki. Napisal je zanimiva poročila o spisih Nemca Hermana Wendla o Jugoslaviji, dostavke k odkritjem o umoru v Sarajevu, črtice s službovanja v Srbiji itd. Uredil je zapuščino Janeza Ev. Kreka in njegove izbrane spise ter jih opremil z obsežnimi pojasnili. S svojim delom je pomagal bogatiti slovensko kulturo.

France Planina

IN MEMORIAM — PROF. DR. MAKS MIKLAVČIČ

Ni še preteklo leto dni, ko smo skromno praznovali sedemdesetletnico našega dragega sorojaka Makslna in mu želeli še vnaprej mnogo zdravih in plodnih let. Pa nas je v julijskih dneh presunila vest, da je povsem nepričakovano preminil v Poljanah, v svoji rojstni župniji, kamor je pohitel na kratek oddih, kot da bi se hotel še zadnjič posloviti od svoje rodne grude, ki mu je bila tako pri srcu. Tako je spet

omahnili v smrt eden zvestih članov loškega proforskega cunfta, zgodovinar, kate-rega podpis nosi vloga, ki smo jo napravili pred desetletji loški profesorji na občinsko upravo s predlogom, da ustanovimo v Škofji Loki muzej. Njegov podpis ni bil samo neka formalnost. Kot razgledan kulturni delavec je stal vedno ob strani pobud-nikom te zamisli in jim bil s svojimi premišljenimi nasveti zlasti v začetni fazi stal-no na uslugo, za kar sta mu dolžna veliko zahvalo tako loško Muzejsko društvo kot loški muzej.

Za profesorjem Maksnom žalujejo dolge vrste znancev in prijateljev. Med njimi so njegovi kolegi zgodovinarji, zlasti tisti iz zgodovinskega seminarja, kamor je po-kojnik prišel po končanem študiju na bogoslovju. Bister, razgledan in neumorno delaven je kaj kmalu vzbudil pozornost svojih profesorjev, zlasti profesorja Ljudmila Hauptmanna, ki ga je tako posrečeno uvažal v zgodovinsko raziskavanje na njemu najbližjem polju. Na njegovo pobudo se je lotil raziskave predjožefinskih župnij na Kranjskem v odnosu do politične uprave — dela, ki ga je predložil kot disertacijo za dosego doktorske časti — dela, mimo katerega ne more nihče, ki se ukvarja z upravnimi problemi tistega časa. Tej temeljiti razpravi je sledila dolga vrsta nje-govih razprav in člankov z zgodovinskega področja, s katerimi si je pridobil častno mesto v slovenski historiografiji. Predvsem se je posvetil cerkveni zgodovini, kjer je kot objektivni zgodovinar zlasti v zadnjem času s temeljitim poznavanjem snovi odbil marsikatero zmotno in šovinistično trditev z druge strani meje.

Za pokojnikom žalujejo številni njegovi učenci, tako tisti, ki jih je vodil pred vojno kot srednješolski profesor, kot tisti, ki jim je bil profesor cerkvene zgodovine na teološki fakulteti po vojni. Težko ga bodo pogrešali slovenski arhivarji, saj se je dolga leta iniciativno posvečal arhivskim problemom že od časa, ko je še kot gimna-zijski profesor opravljal tudi posle arhivarja škofijskega arhiva in mu je ostal zvest tudi po vojni, čeprav je bil polno, prepolno okupiran s celo vrsto drugih dolžnosti. In kot da ne bi bilo dela še dovolj, je bil v zadnjem letu še dekan teološke fakultete.

Pokojnemu profesorju dolguje veliko zahvalo tudi Slovenska akademija znanosti in umetnosti, tako njen institut za literaturo, ki mu je bil nenadomestljiv sodelavec pri sestavljanju slovenskega biografskega leksikona, kot tudi institut za občo in na-rodno zgodovino, ki mu je izdelal za Historični atlas Slovenije karte o cerkveni razdelitvi na slovenskih tleh do madžarskih vpadov, pa o prafarah in cerkveni upravi do ustanovitve ljubljanske škofije.

Za profesorjem Maksnom žalujemo tudi njegovi prijatelji, zlasti tisti, ki smo se še kot študentje skupaj navduševali nad lepotami loškega ozemlja. Skupno s po-kojnikom smo prekrizali loški teren prav v vseh smereh. Nepozabna mi ostaja njegova družba zlasti iz časa, ko sem zbiral gradivo za kolonizacijo Poljanske doline. Nesebično me je dneve in dneve spremljal po poljanskem hribovju in mi pomagal odpirati vrata do src svojih sorjakov, ki sem jih z vprašanji motil pri vsakda-njem delu.

Ni fraza, če trdimo, da ostaja za pokojnikom ogromna vrzel, ki je zlepa ne bo mogoče odstraniti. Pravijo, da je vsak človek nadomestljiv. Vendar temu ni tako. Izpraznjena mesta sicer ne ostajajo nezasedena, toda bistvena je kvaliteta dela, ki jo je pa često težko ali celo sploh nemogoče nadomestiti.

Pavle Blaznik

† TINE KALAN

Tine Kalan se je rodil 1. 1905 v Škofji Loki v družini, ki se je še ukvarjala s kmetijstvom in prevoznijstvom. Končal je ljudsko šolo v Loki in podkovsko šolo v Ljubljani. Obrti se je izučil pri kovaškem mojstru Lahu — Rutarju, pred vojno je imel lastno kovačijo v Stari Loki. Po začetku vojne je delal za narodnoosvobodilno gibanje kot aktivist, leta 1942 pa je odšel v partizane, kjer je bil do osvoboditve. Po vojni je opravljal politične posle, bil je sodnik za prekrške, služboval nato pri Ko-munalnem podjetju in končno v LTH, kjer je pred leti stopil v pokoj. Umrli je 10. septembra 1971 v 67. letu starosti. Pokopan je v Stari Loki.

Tine Kalan se je iz preprostega obrtnika povzpел do izrazitega družbenopolitič-nega delavca. Za organizacijske in kulturne zadeve je imel več smisla kakor marsi-